

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: DYVEKE

Citation: Claussen, Sophus: "DYVEKE", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid64155/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

DYVEKE

Danmark har ej bedre Navn  
end den Konge, det gik ilde,  
han, som tog en hollandsk Frille  
for at skabe Kjøbenhavn.

Gamle Spidsgavl-Huse stod  
endnu hyllet ind i Skyggen.  
Der var morgengraat paa Bryggen.  
Dyveke, det unge Blod,

bagved tætte Ruders Bly  
nød lidt sent sin Morgendvale.  
Saa lad travle Tunger tale!  
... *Dyveke i Kongens By* ...!

Er hun hans – den danske Prins,  
som har arvet Land og Rige,  
elsker han en hollandsk Pige  
hjembragt fra en fjærn Provins –

da vil Pigen hvile blødt,  
dejlig ubeskedent sove,  
Dronning-lad i sin Alkove  
drømme dybt og purpurrødt,

vaagne op og stråle fin,  
uden Frygt, den snilde Due,  
som et Glar i Solens Lue,  
som et Smykke fra sit Skrin.

Møder denne Due Spot,  
skaar hun i de lette Hænder:  
Kongens Vagt har Klør og Tænder,  
Hellebarder bider godt.

Saadan vil hun, fri til Sinds,  
vise sig en Fyrstes Lige,  
Dyveke, en hollandsk Pige,  
ej beskæmmer hun sin Prins!

Hun er mild, men vredes haardt.  
Mange ømme Trubadurer  
om den Sødes Fortrin kurer.  
Men hun vender Panden bort.

Kend den Skønne paa et Tegn:  
Dyveke er Sigbrits Datter.  
Og da hendes unge Latter  
døde – faldt der blodig Regn.

Har den unge Konge budt  
sig til Gæst i hendes Sale,  
finder hun hans Grublertale  
mere sød end Vers og Luth.

Kysser hun den Læbe smal,  
Kamp og Tummel kan hun høre  
– mærker i sit fine Øre  
Krigens Ringlen af Metal.

Og hun aabner sin Favn.  
. . . Det er mangt Aar tilbage.  
Men hun lever alle Dage  
– Dyveke – i Kjøbenhavn.